

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419200842
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5419200842.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom E. B., F. XXX/X, t. č. bývajúca v Nemecku na adrese: E., G. XX H., právne zastúpenej spoločnosťou Nosko & Partners s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Podjavorinskej 2, IČO: 36 860 107, proti žalovanej: I. A. I., C. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. B., K. XXXX/X, právne zastúpená spoločnosťou JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Dolný Kubín, M. R. Štefánika 1822, IČO: 36 832 103, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo (v čase vydania rozhodnutia Okresného súdu Dolný Kubín) č. k. DK-10C/27/2019-348 zo dňa 18. januára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo - v čase vyhlásenia rozsudku Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľnosti pozemku parcela registra „C“ č. 783/9, zastavená plocha a nádvorie o výmere 123 m², zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. J. L., obec a okres E. B., v podiele 111/158 k celku (výrok I. napadnutého rozsudku) a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa primárne zaoberal prípustnosťou určovacej žaloby a s tým spojenou existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nakoľko tento nevyplýva z osobitného právneho predpisu. Dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže nemôže dosiahnuť zmenu zápisu vlastníckeho práva k predmetnej parcele v katastri nehnuteľností inak ako vydaním meritórneho rozhodnutia súdu.

1.2 Za sporné medzi stranami považoval súd prvej inštancie to, či parcela KN „C“ č. 783/9 o výmere 123 m² bola súčasťou parcely KN „E“ č. 782 o výmere 6835 m², keďže žalovaná tvrdila, že parcela č. 783/9 bola jej právnym predchodcom (rodičom) prenechaná na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 a na tejto bola následne jej rodičmi postavená chata. Za spornú skutočnosť medzi stranami sporu považoval aj to, že žalovaná, resp. jej právni predchodcovia (rodičia) mohli vydržať vlastnícke právo k parcele KN „C“ č. 789/3 (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „783/9“) v zmysle ust. § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“, príp. „OZ“). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sporná parcela KN „C“ č. 783/9 bola súčasťou parcely registra „E“ č. 782 a následne bola z tejto parcely odčlenená, čo vyvodil zo stanoviska Okresného úradu Dolný Kubín, katastrálny odbor zo dňa 12.09.2022, ako aj z grafickej identifikácie parciel vyhotovenej Okresným úradom Dolný Kubín, katastrálny odbor dňa 22.09.2022.

1.3 Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že jej právnym predchodcom (rodičom) bola parcela 783/9 o výmere 123 m² daná do osobného užívania na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle predmetnej dohody išlo o parcelu, ktorá bola odčlenená, resp. vytvorená z parcely č. 783 a nie z parcely č. 782, a preto pokiaľ právni predchodcovia žalovanej postavili chatu so súp. č. XX na parcele, ktorá bola súčasťou parcely č. 782, postavili chatu na pozemku, ktorý im nebol prenechaný na stavebné účely na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku

zo dňa 31.08.1982. Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že jej právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k spornej parcele ku dňu 01.01.1992, súd prvej inštancie konštatoval, že právni predchodcovia žalovanej by mohli takýmto spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo len k takému pozemku, ktorý im bol predmetnou dohodou v skutočnosti prenechaný, t.j. k takému pozemku, ktorý bol súčasťou parcely č. 783, a keďže právni predchodcovia žalovanej postavili chatu na pozemku, ktorý bol súčasťou parcely č. 782 (teda na inom pozemku, než im bol pridelený), nemohli vyššie žalovanou uvádzaným spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku.

1.4 Vo vzťahu k argumentácii žalovanej o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornému pozemku jej právnymi predchodcami (rodičmi) vydržaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto nie je dôvodná, a to vzhľadom na absenciu dobromyseľnosti na strane právnych predchodcov žalovanej. Konštatoval, že právni predchodcovia žalovanej nemohli byť dobromyseľní v otázke držby sporného pozemku, pretože chatu súp. č. XX postavili na pozemku parcela č. 782, pričom na základe Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1982 a Geometrického plánu č. 244-65/3-92 zo dňa 11.08.1992 vrátane identifikácie parciel, pri bežnej opatrnosti, ktorú bolo možné od nich dôvodne požadovať, mali a museli si byť vedomí, že chatu nestavajú na časti pozemku parcely č. 783, teda na parcele č. 783/9, ktorý im bol prenechaný na stavebné účely, ale so stavbou chaty sa „posunuli“ na pozemok parcely č. 782. Dospel k záveru, že absenciu dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej vo vzťahu k držbe predmetného pozemku založilo a muselo založiť tiež doručenie reštitučného rozhodnutia (Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006) právnenému predchodcovi (otcovi) žalovanej M. I. J. (bolo mu doručené dňa 24.03.2006), ktorý na základe výroku reštitučného rozhodnutia, ktorý je záväzný, si podľa názoru súdu musel byť vedomý, že sporná parcela č. 783/9 nespadá (a to ani výmerovo) do okruhu pozemkov, ku ktorým sa vlastníctvo oprávnenej osobe M. K. D. neprinavracia, pričom zároveň z tohto reštitučného rozhodnutia zistil, že vlastníctvo sa navracia k pozemku KN „E“ č. 782, na ktorom je umiestnená jeho chata. Súd prvej inštancie na základe uvedeného uzavrel, že M. I. J., po oboznámení sa s obsahom reštitučného rozhodnutia a dôsledkov z neho plynúcich, mal možnosť podať opravný prostriedok, ktorú nevyužil a predmetné reštitučné rozhodnutie sa tak stalo dňa 02.05.2006 právoplatným, a teda záväzným. Existenciu dobrej viery v otázke držby predmetného pozemku súd prvej inštancie vylúčil aj u samotnej žalovanej, keďže tejto ako účastníčke konania, bolo doručované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/247/2010 zo dňa 20.10.2011, v ktorom žalobkyňa tvrdila, že jej svedčí vlastnícke právo k pozemku parcela KN „E“ č. 783/9, domáhajúc sa opravy zápisu v katastri nehnuteľností v súvislosti s uvedeným reštitučným rozhodnutím. Na základe uvedeného dospel k záveru, že u žalovanej nie je splnená podmienka dobromyseľnej držby po dobu 10 rokov, keď konanie právnych predchodcov žalovanej pri stavbe, resp. umiestnení chaty, resp. neskôr ich ľahostajnosť či nečinnosť po doručení reštitučného rozhodnutia vylučovali a vylučujú ich dobrú vieru v otázke oprávnenej držby predmetného pozemku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ by však aj dobromyseľnosť na strane žalovanej a jej právnych predchodcov existovala, táto zanikla momentom, kedy sa oboznámili s vyššie uvedenými skutočnosťami, ktoré objektívne museli v nich vyvolať pochybnosť o tom, že im pozemok parcela č. 783/9 zasadený do parcely č. 782 skutočne patrí, a to bez ohľadu na to, že by subjektívne mohli naďalej zostať v presvedčení o svojom vlastníctve k danému pozemku.

1.5 Súd prvej inštancie sa súčasne nestotožnil s argumentáciou žalovanej spočívajúcou v nezákonnosti reštitučného rozhodnutia, keď uviedol, že práve právni predchodcovia žalovanej boli tí, ktorí postavili chatu na pozemku parcele č. 782, evidovanom ako trvalý trávny porast, t. j. pozemok patril do poľnohospodárskeho pôdneho fondu (ako predpokladá ust. § 1 zákona č. 503/2003 Z.z.) a nebyť takejto svojvôle právnych predchodcov žalovanej vo vzťahu k umiestneniu chaty, by pozemok parcela č. 783/9 zasadený do pozemku parcely č. 782 nebol kvalifikovaný ako zastavaná plocha a nádvorie. Na základe uvedeného dospel k záveru, že v danom prípade ani nemohlo dôjsť k porušeniu ust. § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., a to z dôvodu, že parcela č. 782 o výmere 6835 m² bola zapísaná v prospech

Slovenskej republiky - Slovenského pozemkového fondu, Bratislava, ktorý je povinnou osobou podľa zákona č. 503/2003 Z.z., čo umožnilo prinavrátiť pozemok do vlastníctva oprávnenej osoby (v tejto súvislosti poukázal na bod I. odôvodnenia reštitučného rozhodnutia). Z uvedeného vyvodil, že keby právni predchodcovia žalovanej umiestnili stavbu chaty na časti parcely č. 783, kde ju podľa Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 aj mali umiestniť, časť pozemku parcely č. 782 by v súčasnosti nebola zastavaná chatou žalovanej, a tak by nebolo možné hovoriť ani o porušení ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z. z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že právnym predchodcom žalovanej nikdy neprináležal právny titul čo do užívania časti parcely č. 782 ale iba časti parcely č. 783, a preto dospel k záveru, že Obvodnému pozemkovému úradu v Námestove v čase rozhodovania o reštitučnom nároku právneho predchodcu žalovanej museli byť na základe dokladov, ktorými disponoval, známe pomery týkajúce sa parcely č. 782, resp. parcely č. 783/9, a preto aj na podklade uvedeného sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že uvedené reštitučné rozhodnutie je nezákonné, keď práve naopak vyslovil domnienku, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z riadne zistených skutočností, pričom navyše je právoplatné, a teda nezmeniteľné.

1.6 Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalobkyňa nadobudla od svojho právneho predchodcu (otca) M. K. D., či už titulom dedenia, resp. na základe Darovacej zmluvy zo dňa 27.06.2006, ktorej vklad bol povolený dňa 07.08.2006 pod č. V 969/06, parcelu registra „E“ č. 782 trvalý trávny porast o výmere 6835 m² v podiele 111/158-in, ktorú jej právny predchodca v uvedenom podiele získal v reštitúcii a súčasne bolo preukázané, že sporná parcela registra „C“ č. 783/9, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 123 m² bola nepochybne súčasťou pôvodnej parcely registra „E“ č. 782.

1.7 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech (keďže žalobe bolo vyhovené) proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď o konkrétnej výške priznaných trov súd s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Proti rozsudku podala žalovaná riadne a včas odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z dôvodov odvolania súčasne vyplýva, že žalovaná namieta aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k záveru o vedomosti právnych predchodcov žalovanej, že dotknutú chatu stavajú na nesprávnom pozemku, a teda nie na časti pozemku „EN“ 783, ale na časti pozemku „EN“ 782, ako aj závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 41. odôvodnenia rozsudku (súčasťou tohto bodu je aj konštatovanie súdu o „svojevôli právnych predchodcov žalovanej vo vzťahu k umiestneniu chaty“), vo vzťahu ku ktorým namieta ich nepreskúmateľnosť, z čoho odvolací súd vyvodil, že žalovaná namieta aj odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1 Žalovaná v odvolaní primárne poukázala na to, že žalobkyňa odvodzovala podanie žaloby o Osvedčenie o dedičstve zo dňa 18.05.2009 č. k. 7D/5/2009 II. Dnot 19/2009 ako dedička po svojom otcovi K. D., a teda z tejto skutočnosti vyvodila aj svoj naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Žalovaná zdôraznila, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že právnym titulom, ktorým mala žalobkyňa nadobudnúť pozemok parcelu registra „E“ KN č. 782 - trvalý trávny porast o výmere 6835 m² v 111/158-inách v k.ú. J. L., nebolo predmetné osvedčenie o dedičstve, ale „Darovacia zmluva V 969/2006 zo dňa 27.06.2006“, ktorú žalobkyňa predložila až na záver prvostupňového konania na súde, čo sa žalovanej javí ako zvláštne, nakoľko žalobkyňa si dovedy, t. j. od roku 2019, kedy bola podaná určovacia žaloba na súd, nepamätala, že predmetný pozemok v uvedenom podiele získala od svojho otca darom 3 roky predtým, ako prebehlo dedičské konanie po ňom.

2.2 Žalovaná taktiež namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil a nezobral do úvahy jej argumenty ohľadne toho, že jej právni predchodcovia, t. j. rodičia, získali vlastníctvo k celému pozemku KN „C“ č. 783/9 ku dňu 01.01.1992 podľa ustanovenia § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznila, že jej rodičia dňa 31.08.1982 uzatvorili Dohodu o osobnom užívaní stavebného

pozemku registrovanú štátnym notárstvom Dolný Kubín pod. reg. č. R II. 240/82 dňa 01.09.1982. Zdôraznila, že aj keby súd neakceptoval, že jej právni predchodcovia získali vlastnícke právo k predmetnému pozemku ku dňu 01.01.1992, tak určite došlo u nich k vydržaniu vlastníckeho práva podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka ku dňu 12.10.1993, t. j. po uplynutí desiatich rokov od vydania stavebného povolenia k stavbe chaty súpisné číslo 80 na predmetnom pozemku, pričom najneskôr by jej právnym predchodcom vzniklo vlastnícke právo dňa 02.01.2002, kedy uplynula doba 10 rokov od vydania zákona č. 509/1991 Zb., ktorý novelizoval Občiansky zákonník, a ktorý nadobudol účinnosť 01.01.1992.

2.3 Vo vzťahu k dobromyseľnosti, ktorou sa súd prvej inštancie zaoberal v bode 35. a 36. napadnutého rozsudku, vyjadrila nesúhlas so záverom súdu o nedobromyseľnosti svojich právnych predchodcov, poukazujúc na to, že v roku 1982 ani úradníci štátu zodpovední za spísanie Dohody o užívaní stavebného pozemku, ani vtedajší pracovníci bývalej „Geodézie“, ktorí parcelu č. 783/9 identifikovali ako časť PK pozemku číslo 783 v pozemnoknižnej vložke číslo XXX k. ú. J. L. a ani jej rodičia nevedeli, že sporný pozemok nebol odčlenený od pozemku „EN“ č. 783 ale od „EN“ č. 782 k. ú. J. L., pretože ak by to bolo v tom čase známe, tak novovytvorené pozemky by neboli číslované ako parcely č. 783 - pred lomítkom a za ním číslo časti pozemku, ako to je aj v jej prípade, t. j. 783/9, ale boli by číslované ako základné číslo parcely č. 782 a za ním za lomítkom číslo časti tejto parcely.

V tejto súvislosti poukázala na dôkaz, ktorý predložila žalobkyňa, a to Grafickú identifikáciu parciel zo dňa 22.09.2022, číslo zákazky K1 476/2022 vyhotovený pani N., k. ú. J. L., kde všetky novovytvorené pozemky sú označené číslom pred lomítkom 783, a teda aj tie, ktoré boli z pôvodného pozemku „EN“ parcely č. 782 k. ú. J. L. a ani jeden pozemok - parcela nemá pred lomítkom číslo 782. Upriamila pozornosť na to, že novovytvorené pozemky, aj pozemok 783/9, boli zrejme oddeľované z parcely 783/1, ktorá existuje až do dnešného dňa, pričom táto parcela, ako sa postupne neskôr preukázalo, bola zároveň aj súčasťou parcely číslo „EN“ 782, a teda parcela číslo 783/1 sa prekrýva s parcelou číslo „EN“ 782, o čom svedčí aj kópia z katastrálnej mapy č. z. 1308/17 zo dňa 11.08.2017, ktorú predložila ako novotu, a ktorú získala na Okresnom úrade Dolný Kubín katastrálny odbor v porovnaní s listinným dôkazom - Grafickou identifikáciou parciel zo dňa 22.09.2022. Z uvedeného dôvodu nesúhlasila s tvrdením súdu, že jej právni predchodcovia vedeli, že svoju chatu stavajú na nesprávnom pozemku, a teda nie na časti pozemku „EN“ 783, ale

na časti pozemku „EN“ 782, keď má za to, že súd prvej inštancie v tomto smere svoj rozsudok riadne neodôvodnil. Taktiež poukázala na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010, z ktorého vyplýva: „Porovnaním grafickej časti geometrického plánu číslo 244-251-3957/82, ktorým bol pozemok súčasnosti CKN p. č. 783/9 vytvorený s grafickou časťou ku geometrickému plánu č. 30216621-096/2005, ďalej s pozemnoknižnou mapou na PK p. č. 782 a 783 s príslušnou mapou evidencie nehnuteľností, s príslušnou katastrálnou mapou a napokon aj s identifikáciou parciel zo dňa 03.05.2004, Katastrálny úrad v Žiline dospel k záveru, že v tomto prípade chybná identifikácia pozemku EN p. č. 783/9 na časť pozemku PK p. č. 783 v PK vložke XXX, kat. úz. J. L. v GP z roku 1982, resp. chyba v spracovaní právneho stavu tohto geometrického plánu, bola spôsobená zhotoviteľom a následne aj autorizačným overovateľom tohto geometrického plánu“. Z uvedeného žalovaná vyvodzuje, že v čase uzavretia dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku nemali jej právni predchodcovia vedomosť o tejto chybe, ktorá im je zo strany súdu vyčítaná, t. j. že došlo k zlej identifikácii sporného pozemku. Z uvedeného dôvodu sa potom nestotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že jej právni predchodcovia na základe Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1982 a Geometrického plánu č. 244-65/3-92 zo dňa 01.08.1982, vrátane identifikácie parciel, pri bežnej opatrnosti, ktorú bolo možné od nich dôvodne požadovať, si mali a museli byť vedomí, že chatu nestavajú na časti pozemku parcely č. 783, teda na parcele č. 783/9, ktorý im bol prenechaný na stavebné účely, ale so stavbou chaty sa „posunuli“ na pozemok parcely č. 782. Zdôraznila, že v tomto smere žiadny takýto dôkaz o nedobromyseľnosti jej právnych predchodcov nebol produkovaný.

2.4 Žalovaná súčasne namietala právne posúdenie súdu prvej inštancie v otázke ňou namietanej nezákonnosti časti reštitučného rozhodnutia, t. j. rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPU-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, keď poukázala na to, že v rámci citovaného reštitučného rozhodnutia došlo k porušeniu aj § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., ako aj § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z. z. V súvislosti s označením odčlenených pozemkov číslom základného pozemku s lomítkom a číslom odčleneného pozemku za lomítkom poukázala na tú časť reštitučného rozhodnutia uvedenú v časti „Odôvodnenie“ bod I., pri ktorom rešpektoval správny orgán ust. § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z. z., a teda nevydal oprávnenej osobe – právnemu

predchodcovi žalobkyne pozemky vo vlastníctve fyzických osôb a pozemky zastavané, t. j. parcely 783/4, 783/5, 783/6, 783/7, 783/14, 783/18, 783/19 a 783/3 s tým, že zdôraznila, že všetky tieto označené pozemky sú označené pred lomítkom 783, hoci niektoré boli vytvorené z „EN“ pozemku parcely 782 v k. ú. J. L., z čoho vyvodzuje, že ani správny orgán v čase vydania predmetného reštitučného rozhodnutia nedisponoval údajmi, že niektoré pozemky označené pred lomítkom č. 783 boli vytvorené z „EN“ pozemku parcely č. 782 k. ú. L., a preto nepovažuje za správnu úvahu súdu, že jej právni predchodcovia mali vedomosť a museli si byť vedomí, že chatu nestavajú na prenechanom pozemku na stavebné účely, ale že stavbu chaty posunuli.

2.5 Uviedla, že žalobkyňa vyvodzuje svoj uplatňovaný nárok práve o uvedené časti nezákonného reštitučného rozhodnutia týkajúceho sa sporného pozemku a nebyť tohto nezákonného rozhodnutia, nevznikol by ani tento súdny spor, nakoľko právnenému predchodcovi žalobkyne v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. mal byť vydaný iný náhradný pozemok za sporný pozemok. Má za to, že z porušenia práva zo strany štátneho orgánu má vzniknúť vlastnícke právo žalobkyne k spornému pozemku, nakoľko je to v rozpore so starou zásadou právo nevzniká z bezprávia, a preto podľa názoru žalovanej nemôže byť žalobkyňi priznaná zo strany súdu právna ochrana, a teda súd nemôže rozhodnúť tak, že na základe rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, prizná k spornému pozemku vlastnícke právo žalobkyňi. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na to, že argumentácia súdu v napadnutom rozsudku v bode 41. je nesprávna a jeho úvaha a závery sú neodôvodnené a nepreskúmateľné.

2.6 Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho súdneho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa považovala rozsudok súdu prvej inštancie za správny a odvolanie žalovanej za nedôvodné. Námietku žalovanej k titulu, od ktorého žalobkyňa odvodzovala svoje právne nástupníctvo po jej právnom predchodcovi, t.j. otcovi, považuje žalobkyňa za právne bezpredmetnú, keď otázka jej právneho nástupníctva po jej otcovi nebola predmetom sporu v uvedenom konaní a ona v konaní včas právny titul jej právneho nástupníctva po jej otcovi označila a preukázala, pričom je nepochybné, že pokiaľ ide o predmet sporu v prejednávanom spore, tak právnu nástupníčkou po otcovi je. Žalobkyňa súčasne považuje argumentáciu žalovanej v tom smere, že jej právni predchodcovia mali nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku parc. č. 783/9 na základe premeny práva osobného užívania na vlastnícke právo, resp. na základe vydržania, za úplne irelevantnú. Má za to, že ak by aj právni predchodcovia žalovanej vlastnícke právo k pozemku parc. č. 783/9 nadobudli, tak na základe reštitučného rozhodnutia v podiele 111/158 sa stal vlastníkom pozemku parc. č. 783/9 právny predchodca žalobkyne a skutočnosť, že pozemok parc. č. 783/9 v podiele 111/158 bol právnenému predchodcovi žalobkyne navrátený, bola jednoznačne v konaní preukázaná. Má za to reštitučné rozhodnutie založilo vlastnícky vzťah jej právneho predchodcu bez ohľadu na to, kto bol do daného času vlastníkom predmetného pozemku, pričom nadobudnutie vlastníckeho práva na základe reštitučného rozhodnutia je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa vlastnícke právo nového vlastníka neodvodzuje od vlastníctva dovtedajšieho vlastníka.

3.1 Napriek uvedenému, žalobkyňa zotrvala na svojej argumentácii, že právni predchodcovia žalovanej vlastnícke právo na základe premeny práva osobného užívania na vlastnícke právo a ani na základe vydržania nadobudnúť nemohli. Vo vzťahu k premene práva osobného užívania na vlastnícke právo uviedla, že v priebehu konania sa preukázalo, že právni predchodcovia žalovanej síce mali na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku nadobudnúť právo k pozemku parcelné č. 783/9 – avšak jednoznačne išlo o pozemok, ktorý bol oddelený z pôvodnej parcely č. 783 a nie z pôvodnej parcely č. 782, a preto právni predchodcovia žalovanej nenadobudli právo osobného užívania k žiadnej časti pôvodnej parcely č. 782 (teda ani k tej časti, ktorá je dnes v katastri nehnuteľností zapísaná ako parcela registra „C“ č. 783/9, a ktorá je predmetom sporu). Má za to, že na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku mohli právni predchodcovia žalovanej nadobudnúť právo osobného užívania len k pozemku, ktorý bol predmetom danej dohody a je zrejmé, že predmetom danej dohody bol pozemok oddelený od pôvodnej parcely č. 783.

3.2 Vo vzťahu k námietke žalovanej o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornému pozemku vydržaním uviedla, že právni predchodcovia žalovanej si museli byť vedomí, že miesto, kde vybudovali chatu, a teda

pozemok pod ňou, nemôže byť tým pozemkom, ku ktorému mali nadobudnúť právo osobného užívania na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, keď miesto, kde právni predchodcovia vybudovali chatu a pôvodná parcela č. 783 sú vo vzájomnej vzdialenosti cca 150 m, čo je zrejmé a výrazný nesúlads, a ak by si aj napriek tejto skutočnosti právni predchodcovia žalovanej mysleli, že nadobudli právo k pozemku pod neskôr vybudovanou chatou, ide o taký zásadný omyl, ktorý nie je ospravedlniteľný, a teda právni predchodcovia žalovanej ani žalovaná nemohli byť dobromyseľní, čo je základným predpokladom vydržania. Má za to, že neobstoja ani tvrdenia žalovanej o číslovaní novovytvorených parciel, kedy tvrdí, že aj iné parcely odčlenené od pôvodnej parcely č. 782 boli pred lomítkom označené ako 783/, keď zdôraznila, že číslovanie parciel pre právny stav je irelevantné a práve skutočnosť, že parcela č. 783/9 bola označená pred lomítkom číslom „783“, mala alebo mohla indikovať, že táto parcela je oddelená od pôvodnej parcely č. 783.

3.3 Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožnila s bodom 36. odôvodnenia rozsudku, keď má za to, že právni predchodcovia žalovanej sa so stavbou chaty naozaj posunuli na pozemok parcelné číslo 782, pričom tvrdenie žalovanej o tom, že daný záver nebol podporený dôkazom, je irelevantné, pretože dobromyseľnosť je vnútorný psychický vzťah k veci, ktorý nemožno priamo dokázať, ale ktorý sa vyvodzuje z okolností prípadu a v tomto prípade sa tento záver vyvodil z objektívneho zistenia, že chata bola vybudovaná na úplne inom mieste značne vzdialenom od pôvodnej parcely č. 783.

3.4 K otázke zákonnosti a právnych dôsledkov reštitučného rozhodnutia žalobkyňa zopakovala svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní, keď zdôraznila, že ak by aj reštitučné rozhodnutie bolo nezákonné, je právoplatné a spôsobuje právne dôsledky a v tomto prípade navrátenie vlastníctva v podiele 111/158 k pôvodnej parcele č. 782

v prospech právneho predchodcu žalobkyne. Zdôraznila aj skutočnosť, že reštitučné rozhodnutie bolo doručované právny predchodcom žalovanej, a teda, pokiaľ toto považovali za nezákonné, mali možnosť použiť opravné prostriedky, k čomu však nedošlo. Poukázala na to, že právny poriadok je založený aj na princípe právnej istoty, kedy určuje opravné prostriedky, ktorých použitie je časovo limitované tak, aby nebolo možné považovať rozhodnutia súdov, či správnych orgánov za večne neisté. Z tohto dôvodu považuje argumentáciu žalovanej vo vzťahu k právoplatnému reštitučnému rozhodnutiu za irelevantnú.

3.5 Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná v odvolacej replike v celom rozsahu zotrvala na dôvodoch uvedených v písomnom odvolaní, keď opätovne vyslovila nesúhlas s tvrdením žalobkyne, že jej právni predchodcovia si museli byť vedomí, že miesto, kde vybudovali chatu, a teda pozemok pod ňou, nemôže byť tým pozemkom, ku ktorému mali nadobudnúť právo osobného užívania

na základe dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, nakoľko takéto tvrdenie nepodporuje žiadny vykonaný dôkaz v súdnom konaní. Zdôraznila, že o tejto skutočnosti nevedeli ani bývalí pracovníci – geodeti za bývalého režimu, ktorí vyhotovovali Geometrický plán č. 244/251/3957/82, ktorým bol pozemok v súčasnosti „C“ KN č. 783/9 vytvorený, pretože z ich strany došlo k chybnéj identifikácii parciel, čo konštatuje aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sp. zn. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010. Z uvedeného potom vyvodila, že jej právni predchodcovia si nemohli byť vedomí, že svoju chatu stavajú na nesprávnom pozemku.

4.1 K otázke zákonnosti reštitučného rozhodnutia, t.j. rozhodnutia Pozemkového úradu v Námestove zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v samotnom odvolaní. Poukázala na to, že chyby štátnych orgánov v minulosti spôsobili, že žalobkyňa a ona sa dostali do súdneho sporu, ktorý ani jedna svojím konaním, resp. nekonaním nespôsobili, pričom štátne orgány a ich pracovníci, ktorí ich spôsobili, ostali nepostihnutí. Na základe uvedeného zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalobkyňa v odvolacej duplike východiskovo zopakovala svoju právnu argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu, pričom opätovne zdôraznila, že v danej veci je zrejmé, že „posunutie“ pozemku o cca 150 metrov je zrejým omylom, ktorý nemožno považovať za ospravedlniteľný, keď navyše právny

predchodca žalovanej z titulu svojej funkcie podpredsedu MsNV v E. B. dňa 13.09.1978 uzatváral za MsNV v E. B. hospodársku zmluvu o prevode vlastníctva, ktorej predmetom bol prevod vlastníctva v prospech štátu k viacerým novovytvoreným parcelám v danej lokalite (na ktorých sa neskôr tiež vybudovali chaty), pričom v tejto zmluve odkazuje na Geometrický plán č. 762-0690-76, z ktorého vyplývajú pozície pôvodných parciel č. 782 a č. 783, a teda právnenému predchodcovi žalovanej musela byť známa situácia v lokalite, a teda muselo mu byť známe aj to, že v čase, kedy mal nadobudnúť predmetnú parcelu č. 783/9, sa táto v skutočnosti nachádza vo „vnútri“ pôvodnej parcely č. 782, a teda, že je tu nesúlad medzi zmluvou a skutočným stavom.

5.1 Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, v ktorej poukázala na rozsudok Krajského súdu sp. zn. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010, uviedla, že citácia uvedená v predmetnom rozsudku, t.j. že chyba bola spôsobená zhotoviteľom a následne aj autorizačným overovateľom geometrického plánu, neprezentuje záver Krajského súdu v Žiline, ale len reprodukuje zistenia a tvrdenia katastrálneho úradu.

5.2 Vo vzťahu k námietke nezákonnosti reštitučného rozhodnutia žalobkyňa zotrvala na svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu.

5.3 Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

6. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovanou v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaná podala odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, pričom súčasne namietala nedostatočné odôvodnenie, prípadne nepreskúmateľnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej pri posúdení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutému pozemku titulom vydržania, prípadne záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPU-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, čo zakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. Právo na spravodlivý proces je v Ústave SR garantované v siedmom oddiele v hlave (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci SR príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikáčným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 Ústavy SR len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napríklad I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, to je právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva. Základné právo na spravodlivý proces tvorí jeden z významných princípov právneho štátu. Toto právo je subjektívnym verejným právom každého účastníka právom upraveného konania voči štátu (jeho orgánov), ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania.

11. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a – ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu – patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnoscť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako je to vyjadrené v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

12. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, a aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, číslo 303-A, strana 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, číslo 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Rovnako sa Ústavný súd SR vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

15. Treba zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak súd prijme skutkové a právne závery, ktorých vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia nedáva jasný obraz o všetkých podstatných otázkach, potom jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá musí viesť nevyhnutne k zrušeniu rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 CSP, je nepreskúmateľné.

16. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019 sp. zn. 6Cdo 98/2017).

17. Ak prvoinštančný súd postupoval v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku tým, že sporovej strane odoprel alebo znemožnil uplatnenie procesných práv, odvolací súd musí v každom prípade jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. V okolnostiach prejednávanej veci súd prvej inštancie po skutkovej stránke v napadnutom rozsudku primárne vo vzťahu k obrane žalovanej, že jej právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k pozemku parcela č. 783/9 o výmere 123 m² na základe zákona č. 509/1991 Zb., vyslovil záver, že jej právni predchodcovia by mohli takýmto spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo len k takému pozemku, ktorý im bol predmetnou dohodou v skutočnosti prenechaný, t.j. k takému pozemku, ktorý bol súčasťou parcely č. 783, keď zdôraznil, že právni predchodcovia žalovanej postavili chatu na pozemku, ktorý bol súčasťou parcely č. 782, a preto podľa názoru súdu prvej inštancie nemohli týmto spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku. Následne súd prvej inštancie ako nedôvodnú vyhodnotil obranu žalovanej, že jej právni predchodcovia (v prípade, ak nenadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku na základe zákona č. 509/1991 Zb.) nadobudli vlastnícke právo na základe vydržania vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, keď dospel k presvedčeniu, že právni predchodcovia žalovanej na základe Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1992 a Geometrického plánu č. 244-65/3-92 zo dňa 11.08.1992, vrátane identifikácií parciel pri bežnej opatrnosti, ktorú bolo možné od nich dôvodne požadovať, mali a museli si byť vedomí, že chatu nestavajú na časti pozemku parcely č. 783, teda na parcele č. 783/9, ktorý im bol prenechaný na stavebné účely, ale so stavbou chaty sa „posunuli“ na pozemok parcela č. 782. Žalovaná v odvolaní jednak namietala nesprávne posúdenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku jej právnymi predchodcami v zmysle § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne namietala záver súdu prvej inštancie, že jej právni predchodcovia vedeli, že svoju chatu stavajú na nesprávnom pozemku, a teda nie na časti pozemku „EN“ č. 783, ale na časti pozemku „EN“ č. 782, majúc za to, že súd prvej inštancie v tomto smere svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

19. Odvolací súd vyhodnotil uvedenú odvolaciu námietku ako dôvodnú. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie možno do určitej miery vyvodiť, že dôvodom neakceptovania obrany žalovanej vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k dotknutému pozemku podľa ust. § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo to, že uvedeným spôsobom mohli právni predchodcovia žalovanej nadobudnúť vlastnícke právo len k takému pozemku, ktorý im bol predmetnou dohodou v skutočnosti prenechaný, avšak bez bližšej konkretizácie dôvodov, z ktorých vychádzal. Z uvedeného záveru potom nemožno jednoznačne vyvodiť, či základom úvahy súdu prvej inštancie bolo to, že právnym predchodcom žalovanej vzniklo právo osobného užívania k inému pozemku, ako bol vymedzený v Dohode o osobnom užívaní stavebného pozemku uzavretej medzi Miestnym národným výborom v E. B. ako správcom stavebného pozemku a právnymi predchodcami žalovanej, či pozemok, na ktorom svoju chatu následne aj postavili (ktorý aj v súčasnosti zodpovedá parc. KN „C“ č. 783/9) bol jej právnym predchodcom Miestnym národným výborom v E. B. aj reálne v teréne pridelený, alebo či sa právni predchodcovia so stavbou svojej chaty reálne (a svojvoľne) posunuli na iný pozemok, ako im bol pridelený. Uvedenú otázku pritom odvolací súd považuje za zásadnú pre posúdenie uvedenej Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, ako titulu nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutému pozemku v zmysle § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedenej úvahy v kontexte ďalšieho záveru súdu prvej inštancie o tom, že právni predchodcovia žalovanej si museli byť vedomí, že chatu nestavajú na časti pozemku parcely č. 783, teda na parcele č. 783/9, ktorý im bol prenechaný na stavebné účely, ale so stavbou chaty sa „posunuli“ na pozemok parcela č. 782, nie je odvolaciemu súdu úplne zrejmé, či súd prvej inštancie mal na mysli reálny posun stavby v teréne oproti stavu, ktorý bol určený (pôvodne) na výstavbu a na ktorom sa stavba následne aj realizovala (inými slovami to, či právni predchodcovia žalovanej postavili chatu súp. č. XX na inom pozemku, ako im bol reálne v teréne vyčlenený na základe predmetnej Dohody o osobnom užívaní pozemku), keď uvedená skutočnosť by bola spôsobilou zásadne zmeniť posúdenie možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k spornému pozemku „transformáciou“ práva osobného užívania pozemku na vlastnícke právo (v prípade ak by Dohoda o osobnom užívaní stavebného pozemku za splnenia ďalších formálnych, ako aj materiálnych podmienok, bola spôsobilá založiť právo osobného užívania pozemku), prípadne záver o ne/dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalovaná vzniesla námietku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia aj vo vzťahu k bodu 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie zdôrazňuje svojvoľu právnych predchodcov žalovanej vo vzťahu k umiestneniu chaty s tým, že pozemok parcela č. 783/9

bol zasadený do pozemku parcela č. 782 a v prípade, ak by právni predchodcovia žalovanej umiestnili stavbu chaty na časti parcely č. 783 (kde ju aj mali umiestniť podľa Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982), časť pozemku parcely č. 782 by v súčasnosti nebola zastavaná chatou žalovanej. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že uvedené závery súdu prvej inštancie vyznievajú vyslovene konštatačne, keď súd prvej inštancie nijakým spôsobom neprezentuje myšlienkové postupy, ktoré ho viedli k uvedeným záverom a bez čoho i len čiastočného načrtnutia svojho myšlienkového postupu vyvodil uvedené závery. Z týchto dôvodov sa potom odvolací súd stotožnil s odvolacou námietkou žalovanej ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď absencia riadneho odôvodnenia sa týka zodpovedania otázok rozhodných pre konečné rozhodnutie vo veci.

19.1. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vyvodiť, či súd prvej inštancie vychádzal pri svojich záveroch z úvahy, že právni predchodcovia žalovanej nepostavili svoju chatu súpisné číslo XX na pozemku parcela 783/9 tak, ako im mal byť (reálne) daný do užívania na základe rozhodnutia Okresného národného výboru – finančného odboru v Dolnom Kubíne č. Fin. 5-221/1982-maj zo dňa 30.08.1982 a Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku uzavretej dňa 31.08.1982 medzi MsNV v E. B. ako správcou stavebného pozemku a rodičmi žalovanej (t.j. či sa so stavbou v teréne posunuli na iný pozemok), alebo či ju postavili práve na mieste prideleného (v teréne reálne vyčleneného) pozemku.

20. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené považuje uvedené skutkové závery súdu prvej inštancie (vzhľadom na povahu prejednávaneho sporu) za prinajmenšom náležite neodôvodnené. Primárnou povinnosťou súdu prvej inštancie bolo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia popísať zistený skutkový stav v takej kvalite, aby objektívne umožňoval vykonať náležité právne posúdenie veci. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či pri svojom skutkovom a na to nadväzujúcom právnom posúdení vychádzal z toho, že právni predchodcovia žalovanej reálne postavili chatu súpisné číslo XX na inom pozemku, ako im bol vyčlenený na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, alebo či uvedené závery je potrebné chápať obrazne, t.j. vo význame chybného zamerania predmetného pozemku vo vzťahu k pozemku parcela č. 782. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že samotná existencia skutkového omylu v zásade nevyklučuje existenciu dobromyseľnosti držby. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie pôsobí nekonzistentne, v značnej miere mätúco a nezrozumiteľne.

21. Popísané pochybenie v postupe okresného súdu považoval odvolací súd za dôvody pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal (v danom prípade vzhľadom na objektívnu nemožnosť posúdenia dôvodov, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal súd prvej inštancie) naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby v konaniach náležite vykladal a aplikoval právo, nakoľko účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni a na základe opravných prostriedkov preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel Civilného sporového poriadku vyjadrený v čl. 2, 3 a 6 CSP v spojení s čl. 46 a nasl. Ústavy SR a nenahrádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

22. Iba na doplnenie, s poukazom na argumentáciu žalobkyne uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej, t.j. ňou deklarovanú irelevantnosť uvedenej obrany žalovanej z dôvodu, že nadobudnutie vlastníckeho práva na základe reštitučného rozhodnutia je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa vlastnícke právo nového vlastníka neodvodzuje od vlastníctva dovtedajšieho vlastníka, odvolací súd poukazuje na to, že s uvedenou premisou je možné v zásade sa stotožniť. V konkrétnostiach prejednávanej veci by uvedený záver však mal za následok (v prípade preukázania dôvodnosti obrany žalovanej) odňatie vlastníckeho práva fyzickej osobe, ktorá je ako vlastníčka zapísaná v katastri nehnuteľností. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na čl. 20 Ústavy SR, podľa ktorého, každý má právo vlastníť majetok a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého, „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...“ Len osobe, ktorá nadobudla vlastnícke právo (majetok) v súlade so zákonom

(v súlade s platným právnym poriadkom), patrí ústavnoprávna ochrana podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR (k tomu viď aj PL. ÚS 33/95). Taktiež platí, že „rovnaká ústavná ochrana sa priznáva všetkým vlastníkom,

ktorí nadobudli vlastníctvo v súlade s právnym poriadkom. Protiprávne nadobudnutie vlastníctva nie je predmetom ochrany prvou vetou článku 20“

(k tomu vid' aj DRGONEC, J. Ústava Slovenskej republiky. 2. vydanie. C. H. BECK: Bratislava, 2019, s. 517 a nasl.). V intenciách uvedeného ustanovenia je potom potrebné vykladať aj znenie zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, ktorý stanovuje, že oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu vymedzenú v § 3 citovaného zákona, pričom týmto nemožno zasiahnuť do vlastníctva fyzickej osoby alebo právnickej osoby okrem povinnej osoby (t.j. osoby definovanej v § 4 ods. 1 tohto zákona). Z uvedeného vyplýva, že povinnou osobou nie je fyzická osoba. Podstata sporu o ochranu vlastníckeho práva spočíva v strete vlastníckeho práva žalobkyne k pozemku vydaného jej právnemu predchodcovi (reštitučným rozhodnutím pôvodne navrátený pozemok reg. KN „E“ parc. č. 782) a sporného pozemku (pozemok reg. KN „C“ č. 783/9), ktorý už v čase dotknutého reštitučného rozhodnutia bol vlastnícky zapísaný v prospech otca žalovanej (v súčasnosti zapísaný v prospech žalovanej). Pri potenciálnej konkurencii vlastníckeho práva žalovanej (k spornému pozemku) a vlastníckeho práva žalobkyne, ústavne konformnému výkladu zodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu výklad, v zmysle ktorého rozhodnutím pozemkového úradu nemožno zasiahnuť do vlastníckeho práva inej fyzickej, resp. právnickej osoby s výnimkou povinnej osoby definovanej § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, právoplatným a vykonateľným dňa 02.05.2006. Uvedeným rozhodnutím teda nemožno zasiahnuť do vlastníckeho práva inej fyzickej osoby v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalovanej (v čase reštitučného rozhodnutia jej otcovi) prislúcha/lo vlastnícke právo k dotknutému pozemku. Uvedené rozhodnutie vo vzťahu k dotknutému pozemku nemôže potom (samo osebe) zakladať vznik vlastníctva žalobkyne, nakoľko súčasne nezakladá (a ani nemôže zakladať) dôvod na odňatie vlastníctva žalovanej (v prípade preukázania rozhodných skutočností osvedčujúcich vlastníctvo žalovanej).

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj súvisiacom výroku II. o práve na náhradu trov konania zrušil podľa § 389 písm. b) CSP a zároveň podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o práve na náhradu trov prvoinštančného konania, a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), ktoré tiež náležite s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia aj odôvodní, keď sa súčasne bude zaoberať aj dôvodmi pre možnú aplikáciu § 257 CSP.

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)